

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GUY DE MAUPASSANT

Η ΚΥΡΑ ΚΛΩΣΕΤ

‘Αποφασιστικά ή νέα
άνοιξε το παράθυρο...

οροφο του πύργου, όπου θριασκόνταν το δωμάτιο, στο οποίο εργαζόταν. ‘Εκει μέσα, μ’ ένα πελώριο καλάθι, γεμάτο άσπρоруχα το σπιτιού, δίπλα της, περνούσε την ημέρα μπαλόνιου-τας και διορθώνοντάς.

Η κυρά-Κλωσέτ ήταν μιά ήμηλη, ξερακιανή γυναίκα, περασμένης ηλικίας, με κάτι γονδρά φουδιά που έμοιαζαν με μουστακιά. Κούτσινε τρομερά ή δυστυχισμένη! ‘Οχι όμως όπως κούτσινουν συνήθως ο ανάπυρος. Μου έκανε πάντοτε την εντύπωση, όταν περπατούσε, πως έμοιαζε με άγκυροβλημένο πλοίο που το άνασπασκόνε το κύμα! ‘Όταν σήκωνε το ένα πόδι της, θαρρούσε πως έτοιμαζόταν να δρασκελίση κανένα πελώριο κύμα και μονοιάζει θουτούσε κάτω τήν άουσο που έγρασκε μπροστά της! ‘Απαράλλακτα, όπως άνεδοκατεβαίνουν τά πλοία μέσα στο λιμάνι, όταν ή θάλασσα είνε φουρτουναμένη...

Τή λάτρευα κυριολεκτικώς τή αγαθή αυτή γρηούλα. Κάθε Τρίτη πρωί, μόλις ντυνόμου, έπινα βασιτικά τή γάλα μου κι έτρεχα άπάνω στην καμαρούλα, όπου ήξερα πως θά την εύρισκα καθισμένη σέ μιά μεγάλη πολυθρόνα. Με τό αγαθό χαμόγελο της, ή κυρά-Κλωσέτ με καλημέριε και για νά μη κρυώσω μέσα στο ψυχρό αυτό δωμάτιο το σπιτιού, μου έλεγε να καθώσω πλάι στό μαγκάλι.

Καθόμου άφες δλόκληρες κοντά της, κι ένω παρακολούθουσα με θαυμασμό τή γρήγορες κινήσεις τών χεριών της καθώς έρραβε, άκουγα με προσοχή τή ώρες ιστορίες που μου διηγόταν.

Γά μάτια της γρηούλας που φαντότουσαν πελώρια πίσω από τά μεγάλα μαγουλάια μου φορούσε και δέν θά ξεχάσω ποτέ τό γεμάτο καλωσύνη βλέμμα της.

Τό περίεργο είνε που μ’ άρεσε περισσότερο ν’ άκούω τς άφελείς διηγήσεις της κυρά-Κλωσέτ, παρά τς θαυμάσιες ιστορίες που διηγόταν ή μητέρα μου τά θαάδια κοντά στό άναμμένο τζάκι. ‘Η καλή γρηούλα μου μιλούσε για τά πιο σπουδαία γεγονότα του χωριού. Πως ή ανελάδα του Προσπέο Μαλέ έφυγε από τό λειβάδι και βέθηκε μπροστά στό μύλο του γέρου-Θωμά, ή για τήν παραξενιά μιας κότας που άνέθηκε άπάνω στό καμπασι-αριό της έκκλησίας για νά γενήσθη εκεί τό αυγό της. ‘Όλα αυτά για τήν παιδική φαντασία μου, ήσαν καταπληκτικά γεγονότα!

Μιά τρίτη άπόγευμα, άφου κάθουσα όλο τό πρωινό μπροστά στό πόδια της κυρά-Κλωσέτ, άκούγοντας τά νέα του χωριού, ό ύπνρής μας με πήρε μαζί του ως τό ύποστατικό του Νουαρπρέ. Δισαίωσα τό μικρό δάσος, μάζεψα άγριο-λούουδα, ήπια ένα ποτήρι άχνιστό, οσοκαοριεμένο γάλα από τήν άγελάδα, ό κύριος του ύποστατικού μου γέμισε ένα καλάθια με καρύδια και γαρσίμενος έπέστρεψα στον πύργο.

Φυσικά ή πρώτη μου δουλειά ήταν νά τρέξω κοντά στή γορά φίλη μου. ‘Άλλά μόλις άνοιξα τήν πόρτα, στάθικα με φρίκη στό κατόφλι. ‘Η κυρά-Κλωσέτ ήταν πεσιμένη γάμο στό πάτωμα. Στο έ να χέρι της κρατούσε άκόμα ένα δικό μου ρουζαλάκι και στό άλλο, σφιγμένη άνάμεσα στό κοκκαλιόρα δάχτυλά της, κρατούσε άκόμα τή θελόνα! Τά

γυαλιά της είχαν πεταχθί στην άλλη άκρη τής κάμαρας...

‘Ετρεξα κάτω σαν τρελλός! Ξεφώνισα και ούρλιαξα τόσο πολύ, ώστε με κόπο κατάλαθαν τί έλεγα! ‘Η μητέρα μου κι οι ύπνρτες έτρεπαν άπάνω. ‘Ενας ύπνρτης έπήγε κι έφερε τό γιατρό. Μά δέν μόρεσε νά κάνη τίποτε! ‘Η κυρά-Κλωσέτ ήταν πεθαμένη!

Κατώρθουσα νά μπώ άπαρατήρητος μέσα στό σαλόνι, όπου οι γονείς μου θριασκόντουσαν με τό γιατρό. Κρυμμένος πίσω από μία κουρτίνα, μέσα στό κούφωμα του παραθύρου, παρακολούθησα όσα έλεγε ό γιατρός. ‘Αν και δέν καταλάβαινα καλά-καλά τί έλεγε, ώστόσο ή διήγησις του εντυπώθηκε στή μνήμη μου λέξι πός λέξι σχεδόν.

–Τήν καμένη τή γρηούλα! έλεγε ό γιατρός. Αυτή ήταν ή πρώτη μου πελάτσια, όταν ήλθα κι’ έγκαταστάθηκα στό χωριό. Μόλις είχα κατεθί από τό λεωφορείο κι’ είχα αλλάξει τά σκονισμένα από τό ταξίδι ρούχα μου, ήλθαν και με φώναξαν στό σπίτι της. ‘Η Κλωσέτ είχε ώσει και είχε σπάσει τό πόδι της! ‘Η Κλωσέτ ήταν τότε μιά ώμορρη κοπέλλα, δεκαεπτά χρόνων. Είχε θαυμάσια μαύρα μάτια και πρόσωπο χαριτωμένο... ‘Ιοιός θά τό έλεγε, έ... Κανένας δέν ξέρε τήν ιστορία της, έ-κτος από μένα κι’ ένα άλλο πρόσωπο, που δέν κατοικεί πια στό χωριό. Ούτε και τήν διηγούμου ποτέ, αλλά τώρα που πέθανε ή φτώχη, δέν περάζει, νομίζω!

Λίγες ημέρες προτού έρθω στό χωριό, ένας νεαρός δάσκαλος είχε φτάσει ως βοηθός του δασκάλου του χωριού. ‘Ο Σιγιστέρ—έτσι τον έλεγον—ήταν ένα ώραίο παλληκάρι, με άθλητικό παράστημα και δέν άργησαν να τον έρωτευθουν τρελλά όλα τά κορίτσια του χωριού! Αυτός όμως φανόταν άδιάφορος στις ματιές τών κοριτσιών. ‘Αλλά ή άλήθεια ήταν, πως έτρεπε τον προιστάμενό του, τον κύρ-Γκραπού, ό οποίος ήταν όχι μόνο άσπρору, αλλά και τιμαρούσε σκληρά για τό παραμικρό παράπτωμα. ‘Ο νεαρός δάσκαλος καθόταν στό σπίτι του προϊστάμενου του κι’ έκει γνωρίστηκε με τήν Κλωσέτ, τήν ώμορρη ραφ-τρούλα, που έργαζόταν καμμία φορά στό σπίτι του δασκάλου. ‘Ο νέος άργισε νά έρωτοτροπή μαζί της και ή φτώχη μικρούλα θεώρησε έξαιρετική ευτυχία νά συμπάρηση αυτό τό λευκο-τοπαίδι. ‘Ωστόσο οι δύο νέοι δέν κατώρθωναν ν’ ανταλλάξουν παρά λίγες λέξεις και...άσθωνε ματιές. ‘Ο άνειθύμητος κύρ-Γκραπού θριασκόνταν διαρκώς μπροστά τους.

‘Η Κλωσέτ ήταν τρελλά έρωτευμένη με τον Σιγιστέρ και μιά μέρα άσυλλόγιστα του ύποσχεθηκε πως θά πήγαινε τό θράδι, όταν θά τελειώσε ή δουλειά της, άπάνω στό καμαράκι του, κάτω από τή στέγη.

Τό δωμάτιο αυτό ήταν μιά άχυραποθήκη που τήν είχαν χωρίσει στα δύο και στή μία άκρη ή δάσκαλος είχε βάλει ένα κρεβάτι και μερικά έπιπλα για τον βοηθό του.

‘Η Κλωσέτ, όταν τελειώσε τή δουλειά της, προσποήθηκε ές έσπευε, κατόπιν όμως άνέθηκε κρυφά στην κάμαρα του ύποστατικού. Σε λίγο έφθανε κι’ ό έρωτοτυπημένος δάσκαλος. ‘Άλλά δέν είχαν περάσει πολλά λεπτά όταν ό κυρ-Γκραπού άνέθηκε τς σκάλες και άνοιξε τήν πόρτα.

–Τί κάνεις εδώ, Σιγιστέρ; ρώτησε άσπρору.

‘Ο νέος άσπασε και για νά δικαιολογηθί έπτε, πως είχε άνεθί στην κάμαρα του για ν’ άναπαυθί λιγάκι. ‘Οπως σας είπα, τό ύπόστεγο ήταν εδύργου και τό βάθος είχε μετασχηματισθί σε κρεβάτοκάμαρα του νέου. Τό σκοτάδι ήταν βαθό κι’ ό κυρ-Γκραπού δέν μπορούσε νά διακρίνη τί γινόταν πάρα μέσα.

–Σ’ άκουσα που μιλούσες με κάποιον! έπέμενε ό δάσκαλος. Ποιός είνε μέσα στην κάμαρα σου;

–Κανένας, κύριε, σας όρκίζομαι! άπάντως ό νέος.

–Καλά! Αυτό θά τό ίδουμε άμέσως! Και λέγοντας αυτά τά λόγια, ό κυρ-Γκραπού έκλεισε τήν πόρτα, τήν κλειδωσε και κατέθηκε κάτω για νά φέρη ένα φως.

Μέ φρίκη οι δύο νέοι άντελήφθησαν πως ήσαν πιασμένοι σαν τά ποικτικά μέσα στή φάκα.

‘Ο Σιγιστέρ, παρ’ όλο τό άθλητικό παράστημα του και τό τολμηρό ύφος του, δέν ήταν παρά ένας δειλός κι’ άνανδρος νέος. Στή στιγμή αυτή του κινδύνου, δέν σκέφθηκε παρά τον εαυτό του.

–Κρύψου! έλεγε νευρικά στή σαστισμένη νέα. Κρύψου πίσω από τά άχυρα για νά μη σε βρη εδώ σαν έλθη ό κυρ-

‘Η κυρά Κλωσέτ ήταν πεσιμένη στο πάτωμα...

Ι κραπού! Σκέψου πώς καταστρέφομαι! Θά χάσω τή θέσι μου! Θά με διώξη ασφαλώς! Τι στέκεις εκεί και με κυττάξεις σάν χαζοπούλι!...

Τα θήματα τοῦ κυρ-Γκραπού ἀκούγοντουσαν καθώς ἀνεβαί- νει βαρεία τή σκάλα. Ἡ Κλωσέτ τότε προχώρησε ἀποφασιστικά στο παράθυρο, τὸ ἀνοίξε, ἔβριξε ἕνα παράξενο θλιμένο στοῦ νεοῦ και σιγά τὸν ρώτησε:

—Ὅταν φύγη, θά ἐρθῆς τουλάχιστον κάτω στο δρόμο να με σηκώσης;

Καί χωρίς να περιμένει ἀπάντησι, ἡ Κλωσέτ πήδησε κάτω ἀ- πό τὸ παράθυρο!

Ὁ κυρ-Γκραπού ἀπόρησε πολύ πού δὲν ἔβριξε κανέναν μέσα στο δωματίο κι' ἔφυγε μουρμουρίζοντας.

Δέκα λεπτά κατόπιν ὁ Σιγιστέρ ἦρθε τρέγοντας στο σπίτι μου και μοῦ διηγήθηκε τί είχε συμβῆ. Ἡ Κλωσέτ ἦταν πεσμένη στο δρόμο και δὲν μπορούσε να κουνηθῆ. Ἐβρεχε ραγδαίως ἐ- κεινη τή στιγμή και δὲν ὑπήκουε διαβάτες στο δρόμο. Ἐσπευ- σα με τὸν Σιγιστέρ και σηκώσαμε τή νέα. Τὴν μεταφέραμε στο σπίτι μου. Ἦταν σὲ κακή κατάσταση, τὸ πόδι της είχε σπασίει σὲ τρεῖς μεριές και τὸ κόκαλο είχε τρυπήσει τῆς σάρκες... Εἶνε θαύμα πὼς δὲν σκοτώθηκε! Ἡ δυστυχισμένη νέα οὔτε καν παραινέθηκε. Μονάχα ὅταν συλλήθε, εἶπε:

—Ἐγὼ ἔφταιγα και τιωρήθηκα!

Ἦν νοσήλευσα στο σπίτι μου. Ἐφερα μιὰ νοσοκόμο για να τὴν περιποιῆται, και εἰδοποίησα τὸς γονεῖς της. Εἶπα πὼς ἕνα ἀφηναισμένο ἄλογο τὴν είχε ρίξει μπροστὰ στην πόρτα μου. Ὅλο τὸ χωριὸ πίστεψε τὴν ἱστορία μου. Μονάχα πού δὲν ἐρέ- θηκε τὸ ἀφηναισμένο ἄλογο! Ἡ Κλωσέτ, κατὰ τὴ γνώμη μου, ἦταν μιὰ ἡρωϊκή κόρη, μιὰ σοαστὴ ἄρτεσι! Θυσιάστηκε για να σώσει τὸν νεόν πού ἀγαπούσε! Δὲν ἀγάπησε πια κανέναν, ἔ- ζησε και πῆρα πιστὴ στον πρώτο ἔρωτά της!...

Ἡ μητέρα μου ἔκλαιγε με λυγμοὺς κι' ὁ πατέρας σκούπι- ζε τὰ ματογυῶλια του περισσότερη ὥρα ἀπ' ὅτι χρειάζοταν. Κατόπιν οἱ τρεῖς τους ἔβηκαν ἔξω. Βγήκα τότε ἀπὸ τὴν κρη- μιάνα μου και για πολλή ὥρα ἔκλαιγα ἀπαρηγόρητα, με ἀνα- φυλλητὰ ὥποια ἔκομα βαρεία θήματα και θόρυβο στη σκάλα... Δὲν τόλμησα να κυττάξω!

Ἦξερα πὼς κατέβαζαν τὴ κυρά-Κλωσέτ!

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΟ ΒΑΡΟΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ

Δὲν ὑπάρχει πιὸ τρομερὸ πρᾶγμα ἀπὸ τὸ να κληρονομήση κανεὶς ἕνα ἔνδοξο ὄνομα. Κάθε του πρᾶξι σχολιάζεται και κρί- νεται αὐστηρότητα, δυσκολεύεται να σταδιοδρομήση και να δια- κριθῆ πιὸ πολὺ ἀπὸ ἕνα ἄλλο, πού είχε ἄσημος προγόνους.

Ὁ γιὸς τοῦ Ρακίνα ἀξάρινα, μολοῦντι ἦταν ἀνθρώπος μεγά- λης ἀξίας, δὲν ἦταν για ἄλους παρά... ὁ γιὸς τοῦ Ρακίνα. Ἡ σύγκρισι τοῦ ἔργου τοῦ πατέρα πρὸς τὸ ἔργο τοῦ παιδιοῦ του ἦταν πάντοτε εἰς θάρος τοῦ γιου.

Τὸ ἴδιο μπορεί να πῆ κανεὶς και για τὸ γιὸ τοῦ Βάνγερ, πού τὸ ὄνομα τοῦ δοξασμένου πατέρα του, τὸν ἐξάρνε διερκῶς. Ἄν ἕμως οἱ γνήσιοι ἀπόγονοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν προτι- μούν να ζουν με στερήσεις, παρά να ἐργασθούν σ' ἕνα ἐπάγ- γελμα ἀταίριαστο στο μεγάλο κι' ἔνδοξο ὄνομα τους, οἱ ἄπλωι συνάνομοι τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, δὲν γαυριζοῦν ἀπὸ τέτοια μικροπράγματα και κάνουν ἕνα ὀποιοδήποτε ἐπάγγελμα, για να ἔξοικονομοῦν τὸ ψωμάκι τους.

Ἐτσι, στο Μιλάνο, ὑπῆρχε πρὸ χρόνον κάποιος Γαλιλαῖος (ὁμώνυμος τοῦ μεγάλου Γαλιλαίου) πού ἦταν περίφημος...για τὰ ριζότα ἀ λά μιλιανέζα, πού προσέφερε στο ζεινοδοχεῖο του!

Στὸ Παρίσι πάλιν ὑπῆρχαν: Ἐνας Ναπολέων ταθεογιάρης, ἕνας Ροβεσπιέρης καρθουγιάρης, ἕνας Ρακίνας τυροπῶλης, ἕ- νας Μολιέρης ράφτης κι' ἕνας Βίκτωρ Οὐγκὸ ὀδοτογιάρτς!

Στὴν Ἀγγλία ὑπάρχει ἕνα κατάστημα ἐπιπλῶν, τὸ ὀποῖο ἀ- νήκει...στον Ὀλιβέριο Κρόμβελ! Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἐπίσης πέ- θανε στο Λονδίνο ὁ πρόεδρος τῆς Ὀμοσπονδίας Καρραγαγιάν, ὁ καλὸς και ἀγαθὸς Οὐλλιαμ Σαίξπηρ.

Στὸ Βερολίνο πάλιν, ζοῦν πολλοὶ με τὸ ἐπώνυμον Γκαίτε. Κι' ἕνας ἀπ' αὐτοὺς εἶνε πεταλωτής!

Μιὰ κυρία Σοπενγούερ ἐπίσης εἶνε παραμάνια.

Στὴν Ἀμερικῆ, τέλος, ζῆ ἕνας λοῦστρος πού ἀκούει στο ὄ- νομα: Βενιαμίν Φραγκλίνος!

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΠΑΡΑΞΕΝΟΣ ΘΕΡΑΠΕΙΕΙΣ

Κάποιος Γερμανὸς γιαντὸς διατινεται, ὅτι ἡ σκωληκοειδίτις θεραπεύεται με τὸν περπάτο. Ὁ περπάτος αὐτὸς ὅμως πρέπει να γίνεται με τὰ τέσσερα και τέσσερες φορές τὴν ἡμέρα, ἀπὸ εἰκοσι λεπτά τῆς ὥρας κάθε φορά.

Ἄλλ' ἀξίζει να παρασταθῆ τὸ τετράποδο ὁ ἀνθρώπος για ν' ἀποφύγη μιὰ εὐκολώτατη κι' ἐντελὼς ἀκίνδυνη ἐγχείρησι;

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΑΓΓΕΛΗ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΑΝΤΑΜΙΚΑ

ΑΠΟΓΟΝΤΕΨΙ!...

Περδικοστάθω μου Ἄννιῶ, πού μοῦγεις πάρει τὸ νιονιό, καρπούς εἰσάξε ὁ Θεὸς κι' εἴθη για να σὲ πλάση και δύο γιουλιᾶκια τρυσερά για μάτια σοῦδῶσε γλαρά, ροδάκινα για μάγουλα και στόμα ἕνα κεράσι...

Τῆς μοίρας μου ἦταν ἐσθιά, με τὴ ματιά σου τὴ θαθεία, να σ' ἔχω νοικατόρσισα και να σὲ συναντάω ὅταν στην τῆχη—ὦρα γλυκειά!... ὅταν τῆς σκάλης θιαστικιά τις ἀνεβαίνεις, σάν σκολιάς κι' ἐγὼ ἀκολουθῶ...

Κι' ὁ δόλιος να παραπατῶ και λιγωμένες να κυττῶ τὸ κουμιστὸ σου ἀνεβῆσθια χρυσομαλλοῦ μου Ἄννέττα και να μοῦ σφύγη ἡ ταραχὴ μαζὺ κι' ἡ γλῦκα τὴν ψυχῆ, ὅπως τὰ ποδαράκια σου, ἡ μαῦρη κατσοδέτα...

Μὰ να με δῆς, εἰσὸ, ποτέ, δὲν σταφθηκε και μόνο ἔχτες, πού τάχατες καιάθηκα, πὼς θά σὲ προσπεράσω, εἶχες σηκώσει τὴ ματιά κι' ἐγὼ ὄλο πόθο και φωτιά σοῦρῶσα τὰ χελιάκια μου γλυκά να σοῦ γελᾶσω...

Μὰ μες στὰ μάτια πού ἀγαπῶ, —πὸ νᾶθρω στόμα να τὸ πῶ!... ἀντὶ να δῶ τὸν ἔρωτα, ἀντίκρουσα τὸν τρόμο και εἶδα ἀκόμα—μὰ γιατι, γειτοιοπούλα μου κουτή; πὰ στὰ καλά καθούμενα, ἐξόνου να παίρηνη δρόμο!...

Κ' ἔκρινα, τότε, νοιαχὸς, παραμιλῶντας ὁ φτωχὸς, πὼς ἴσως τὸ μουστάκι μου, να σ' ἔσκιαζε, ψυχῆ μου, κι' ἀπὸ τὸ νοῦ μου ἐφαρκῆ μιὰ σκέψι φεύγει, μυστικῆ, πὼς να γλυκᾶνω, θᾶπρεπε, λίγο τὴν πρόσοφι μου...

Κι' ἀνεβηκα—φτωχὴ καρδιά, μὴ και τὸ μάθουν τὰ παιδιὰ!...— στην κάμαρη και στᾶθηκα, μπροστὰ στο καθρεφτάκι, μάθουσα τὴν κρεατοελιά, ψαλλίδισα και τὰ μαλλιά κι' ἔκομα και τὸ «ἔπειτα συνέγεια» μουστάκι...

Και σάν ἀγνώριστος Ἐλλάς —τὸ ἔρω ἀκόμα πὼς γελᾶς...— ὀρθώθηκα τὴν ἀῦριο μπροστὰ σου, στην ἐντέλεια και σὺ για δευτέρη φορά, τὰ μάτια ἐκείνα τὰ γλαρά, σηκώσες και με κύτταξες και πέταξες τὰ γέλια...

Γιατὶ στὰ μάτια σου τ' ἀγνά, να μὴν ἀφήσω, ἀληθινά, τὸ φόβο, πού δοκιμάσες, σάν σὲ θωρῶ να θρίσκα, ὅπως κι' ἐκείνη τὴ θολά, πού ἀγγελοκρούστηκες τρελλὰ καθώς κι' ἡ πετροπερδικα, στοῦ γερακιῦ τὸν ἴσιο;

Και τώρα πρέπει να οἰκοῦρῶ, χωρίς να θέλω, για καιρό, —σὲ ποιὸν να πάω καφενὲ με τοῦτο μου τὸ χάλι!...— ὥσπου να θρέψουν τὰ μαλλιά, ν' ἀθήση ἡ κρεατοελιά και τὸ μουστάκι να γένη, περιπλοκάδα, πάλιν...

O ΑΓΓΕΛΗΣ

ΣΑΝ ΑΠΟΘΑΝΗΣ

Σαν ἀποθάνης—ὁ Θεὸς ποτὲ να μὴ τὸ δώση!— Καινούριο ἀστὲρι θά φαῖη ψηλά στον οὐρανὸ, Και μέσ' στο γλυκοχαράγμα κοντὰ να ἡμερώση Θά θγαίνη πάντα συντροφιά με τὸν Αὐγερινὸ, Θά εἶν' ἡ λάμψη του γλυκειά σάν τὴ γλυκειά ματιά σου... Σ' αὐτὸ τ' ἀστὲρι, με Μανιῶ, θά δώσω τ' ὄνομά σου!

O ΒΛΑΜΗΣ